

Dr. Josep Jesús Luid

L'any 1972 l'Esperit Sant va començar a funcionar com a hospital quirúrgic, amb els cirurgians de Vall d'Hebron

“A principi dels setanta la cirurgia abastava molt: fimosi, mama... Ara està molt especialitzada, però en aquella època fins i tot fèiem histerectomies!”

Josep Jesús Luid és cirurgià de l'Hospital des de l'any 1972. Va ser el primer cap d'Urgències del centre i durant una època va compaginar aquesta responsabilitat amb el càrrec de sotsdirector, sense deixar mai el quiròfan, la seva veritable vocació. La seva contribució a la modernització de l'Hospital passa per la creació del Servei d'Urgències o l'impuls de la cirurgia laparoscòpica.

El Dr. Luid té molt a dir de la història de l'Hospital. S'hi va incorporar quan encara no havia acabat l'especialitat de Cirurgia General i Digestiva, i hi ha dedicat tota la seva vida professional.

Va entrar a l'Hospital l'any 1972, amb el Servei de Cirurgia acabat d'estrenar.

Sí, aquell any va començar l'activitat de cirurgia. L'Esperit Sant va començar a funcionar com a hospital quirúrgic. No hi havia urgències i venien els cirurgians de Vall d'Hebron –que estava col·lapsat– a fer intervencions programades als matins. Vaig tenir la sort que van confiar de seguida en mi; fins i tot vaig poder operar als pocs mesos d'arribar. Lògicament amb supervisió i amb molta, molta ajuda.

Com recorda aquella època?

Els cirurgians venien de Vall d'Hebron a operar als matins. Jo em quedava des de les 4 de la tarda fins a la matinada, moltes vegades. Allò va ser una veritable immersió de coneixement; així en vaig aprendre. Als tres mesos, un dels metges que feia guàrdies se'n va anar a la mili i em van proposar de substituir-lo. No m'ho podia creure; jo estava a quart de carrera!

Ara seria impensable.

Sí, tot això ha canviat molt, lògicament. Per a mi va ser una gran oportunitat, tot i que al principi va ser complicat, perquè em quedava sol sense cap metge més. El sistema de guàrdies era de 24 hores tres dies a la

setmana a més del cap de setmana que et tocava.

La primera intervenció quirúrgica la vaig fer quan tenia 21 anys. Lògicament va ser una intervenció de cirurgia menor (un quist sebaci), però mica a mica vaig anar ampliant. En aquella època la cirurgia abastava molt: des de fimosi, mama... Ara està molt especialitzat, però aleshores fèiem fins i tot histerectomies!

Va ser el primer cap d'Urgències.

L'Hospital havia de créixer. Els metges que venien de Vall d'Hebron van aconseguir que el Ministeri signés la contractació de nous serveis a l'Hospital de l'Esperit Sant. Jo era partidari d'ampliar el camp d'acció, perquè seguíem fent només cirurgia. Vaig rebre l'encàrrec de buscar professionals de Cirurgia, de Traumatologia... i em van encarregar de portar les Urgències.

Vam començar a muntar les Urgències a final del 1981, i ateníem de 10 a 15 casos per dia. Vam començar fent les urgències generals, amb la incorporació dels membres del Servei de Cirurgia, que passaven visita i atenien amb nosaltres les urgències. L'any 1982 vam organitzar un sistema de guàrdies amb professionals especialistes que l'endemà passaven visita de Medicina, de Traumatologia i de Cirurgia. Aquesta va ser la cèl·lula que va originar els serveis actuals, i a partir d'aquí ja es va reorientar l'activitat de l'Hospital. Tot això es va fer sense fer cap obra.

Va participar, doncs, en la primera gran transformació de l'hospital.

A mi em feia molta il·lusió el projecte, lamentablement això va ocasionar un enfrontament, però vaig tenir el suport de la Direcció mèdica (en aquella època, el Dr. Noguera); el Patronat va aprovar la inversió de l'obra, i vam aconseguir reconvertir el centre en un hospital comarcal. Va ser un pas important. Si no haguéssim fet aquest pas, ara no existiria.

I tot això, sense deixar el quiròfan?

Jo no volia deixar la cirurgia; per tant, durant una temporada ho vaig compaginar amb la coordinació d'Urgències... i amb altres responsabilitats, perquè en aquella època em van nomenar sotsdirector de l'hospital. Jo només tenia 27 anys! Em va tocar fer això; no m'ho vaig creure mai gaire i no tenia experiència. Però, tot i les mancances, vam tirar endavant.

Cirurgià, coordinador d'Urgències i sotsdirector alhora?

Sí, fins a l'any 1991 vaig compaginar les tres activitats. Va ser una època de dedicació total. Per sort, la meva dona sempre se n'ha fet el càrrec. Ella també és cirurgiana; va estudiar Medicina i feia les pràctiques aquí. Es va incorporar l'any 82 a Urgències. Gràcies a això ens podíem veure, perquè algun dia sortíem de l'hospital a les tres de la matinada!

A Urgències, s'hi va deixar la pell...

Era un càrrec difícil, el d'Urgències. En aquell moment no hi havia un servei global d'urgències, sinó que cada servei organitzava les seves guàrdies; t'havies de barallar amb tothom. Hi havia molta feina per fer. Vaig participar en el procés de creació de la Societat Catalana d'Urgències i Emergències en i vaig ser membre de la Junta durant anys. Al 1994 vaig deixar Urgències i vaig passar a ser cap clínic de Cirurgia. I aquí continuo. Les discrepàncies de vegades passen factura, però un ha de fer el que creu que és correcte.